

Pinocchio

Upřímnost, Učení se z chyb

Světznámá pohádka o tom, že lhát se nevyplácí.

Když si osamělý řezbář vyrobí dřevěnou loutku jen tak pro potěšení, ta najednou ožije. Z neobyčejné loutky se vyklube neposedný chlapec Pinocchio, který zažívá různá dobrodružství. Když však začne lhát, jeho malý nosík se změní...

🕒 15 min

😊 5+

Geppetto, tak se jmenoval jeden starý řezbář, který se živil **vyráběním dřevěných hraček**. Práce mu šla opravdu od ruky – takového šikovného řezbáře nebylo široko daleko. Byl však osamělý, neměl nikoho, jen jednoho nezbedného kocoura, **kterému říkal Figaro**. Nu, to ale nebyla lidská bytost.

Geppetto na stará kolena litoval jen jedné jediné věci a to, že neměl synka ani dcerku, kteří by ho **dělali šťastným**.

Když jednou na procházce v lese uviděl krásný kus dřeva, hned věděl, že z něho bude skvělá loutka. Dřevo uřízl a ještě ten den se doma **pustil do práce**. Velmi se radoval, když dílo dokončil, protože loutka vypadala úplně jako živá. Uměla hýbat ručičkami i nožičkami a na sobě měla oblečení ušité z krásné látky. Geppetto byl potěšený svojí prací a Figaro vedle něho vesele vrtěl ocasem a **spokojeně kňoural**.

„Pojmenuji tě Pinocchio,“ nadšeně zvolal Geppetto a položil dřevěného chlapce na skříňku vedle svojí postele.

Protože byl už pozdní večer, Geppetto se chystal spát. Všude vládla tma, a tak se stařec zahleděl z okna do temné noci.

„Figaro, podívej, jaká je nádherná obloha,“ vzal do náručí kocoura a společně hleděli na noční **oblohu plnou hvězd**.

„Ach, taková škoda, že mi nebyl dopřán syn. Kdyby tak byl Pinocchio živý a ne jen ze dřeva vyrobený,“ modlil se ke svojí hvězdě, která pokaždé svítila na obloze nejjasněji. Věřil, že je to jeho šťastná hvězda. A také, že byla.

V ten večer, když byli všichni v říši snů, ta šťastná hvězda sestoupila z oblohy a za jasného svitu měsíce se **proměnila ve vílu**. Kouzelná víla přistoupila k Pinocchiovi a řekla: „Vroucné duši přání splním, z neživého **živé udělám!**“

Zamávala kouzelnou hůlkou a Pinocchioví dala život.

Když se tak stalo, Pinocchio pomalu otevřel očička a vystrčil před sebe opatrně nejdříve jednu ručku.

„Jsem živý,“ řekl překvapeně, „jsem skutečný chlapec!“ Postavil se a začal radostně **poskakovat po místnosti**.

„Pinocchio, dávej si však pozor!“ varovala ho víla. „Opravdovým chlapcem zůstaneš, jen když budeš upřímný, čestný a odvážný. Musíš rozeznat zlé od dobrého a pomáhat Geppettovi, když to bude potřebovat.“

„Ale jak mám vědět, co je správné **a co ne?**“ zmateně zamžoural na vílu.

„Teď už máš vlastní duši, proto se rozhoduj rozumně,“ dořekla, zmizela pryč a zůstalo po ní jen pár jiskřiček.

Pinocchio víle tiše poděkoval a netrpělivě čekal, až vyjde slunce a přijde nový den.

Když se Geppetto **ráno probudil**, Pinocchio ho hned pozdravil: „Dobré ráno, tatínku.“

Geppetto se zmateně rozhlédl po místnosti, ale nespatriil nikoho, komu by mohl hlas patřit.

„Také jsi to slyšel, Figaro?“ promluvil ke kocourovi, který **jen přikývl**.

„Tady jsem. Já mluvím,“ pokračoval Pinocchio.

„To není možné! Copak ještě sním?!“ divil se Geppetto.

„Jsem tvůj vytoužený syn! Tvé přání **se splnilo, tatínku!**“ zvolal nadšeně chlapec.

I když tomu Geppetto stále nemohl uvěřit, velmi se zaradoval. Ihned vzal chlapce do náručí a vroucně ho objal. Celý dům byl **najednou plný radosti**.

Neuběhlo ani mnoho dní a Pinocchiovi se zachtělo jít do školy.

„Tatínku, chtěl bych být normální chlapec. Chtěl bych se naučit číst, psát a počítat, abych ti mohl pomoci vydělávat peníze,“ říkal starému Geppettovi.

Starý řezbář se zaradoval, že má šikovného a moudrého syna, avšak na učebnice neměl dostatek peněz. Nepřemýšlel dlouho, prodal svoji oblíbenou pletenou vestu a za utržené peníze koupil synovi **věci do školy**.

Když mu otec podával do rukou knihy, Pinocchio se udiveně ptá: „Ale kde máš svoji vestu?“

„Už jsem ji nepotřeboval,“ zalhal a usmál se na chlapce, „tu máš, ať ti dobře poslouží.“

Pinocchio byl velmi vděčný a radostí skočil Geppettovi kolem krku.

Nadešlo ráno a Pinocchio se vesele vydal na cestu do školy. Jak tak šel, uslyšel zpoza keřů **hlasitou hudbu**. Podíval se lépe a spatřil velký barevný stan. Jako každý malý chlapec i Pinocchio byl velmi zvědavý, a tak se vydal za zvuky hudby. Zanedlouho zjistil, že je to cirkus.

„Prosím vás, jak se můžu dostat dovnitř?“ zeptal se vysokého muže před cirkusem.

„Musíš si koupit lístek,“ promluvil muž hrubým hlasem.

„Nemám žádné peníze, jen tyto knihy,“ ukázal je muži. Ten si je vzal a podal Pinocchiovi barevný lístek.

„Teď už můžeš vejít,“ pustil ho dovnitř.

Pinocchio se prodral davem lidí až úplně dopředu a nestačil valit oči. Na pódiu probíhala loutková hra. Dvě dřevěné figurky tancovaly díky tenkým lankům, která měly upevněné na nohách a rukách. Pinocchio nevydržel a přidal se k nim. S nadšením spolu tancovali, jako by objevil staré kamarády. **Lidé začali jásat** a házeli na pódium peníze. Když to spatřil majitel cirkusu, hned si uvědomil, že dřevěná loutka, která tancuje sama od sebe, mu může

přinést hodně peněz. Po představení vzal Pinocchia a **zamkl ho do klece**.

„Pane, prosím. Nenechávejte mě tady! Musím jít do školy!“ křičel na muže v drahých šatech.

„Co to říkáš? Proč jsi u mě v cirkusu, když máš být ve škole?“ zmateně se ptal muž.

„Jsem totiž skutečný chlapec, ne **dřevěná loutka**. Prodal jsem svoje knihy, abych viděl vaše představení. Ale teď toho hodně lituji,“ vysvětloval zklamaně. Už si uvědomil, jakou chybu vlastně udělal.

„Ach, chlapče! **Tady máš mince**, kup si nové knihy a dávej na sebe pozor. Ne každý je takový dobrák jako já,“ varoval ho muž a pustil Pinocchia z klece ven.

„Děkuji, děkuji, pane,“ s úsměvem se loučil Pinocchio a **spěchal do školy**.

Tentokrát jsem měl štěstí a uvědomil jsem si, co je správné, pomyslel si Pinocchio.

Netrvalo dlouho a cestu mu zkrížila liška.

„Kamže to jdeš?“ promluvila a obtočila se mu kolem nohou.

„Do školy přece,“ s úsměvem odvětil Pinocchio a kráčel dál.

„Škola je zbytečná. Nač chodit do školy, když můžeš mít všechno, co jen chceš, a nemusíš se ani učit,“ motala mu hlavu.

„Jak to myslíš?“ zastavil a překvapeně na ni hleděl.

„Pojď se mnou. Ukážu ti místo, odkud nikdy **nebudeš chtít odejít**,“ sešla z cesty a zamířila k blízkému lesíku. Pinocchio ji mlčky následoval a poslouchal, jak mu liška vypráví o tom kouzelném místě. Nemohl se dočkat, a když konečně dorazili na místo, přesvědčil se, že mu nelhala. Všude byly sladkosti, lízátko, čokolády, bonbony a hračky. Ale také děti v jeho věku, samí noví kamarádi. Zaradoval se a hned se rozběhl za chlapci.

Ani nevěděl jak a uběhlo několik hodin. Pomalu se stmívalo a Pinocchio se stále bavil s chlapci. Na ustaraného Geppetta si vůbec nevzpomněl.

Bylo už přitímí, když se konečně na chvíli zastavil. Měl jakýsi zvláštní pocit, jako by měl něco na hlavě. Chytil si ouška a cítil, že jsou velká a chlupatá. Postavil se a rychle utíkal k nejbližšímu zrcadlu. V něm uviděl, že má najednou ocas a **oslí uši**. Nevěděl, co se děje, ale bylo mu jasné, že to musí zastavit. Kam se to jen dostal? Jak to, že se mění na oslíka? Opět se dal zlákat na špatnou cestu, opět se nechal oklamat a nerozeznal, co je správné. Z toho všeho vinil vychytralou lišku, přestože skutečná pravda byla taková, že za to mohl jedině on.

Začal utíkat, ale dozorci, kterých si předtím ani nevšiml, se rozběhli za ním a snažili se ho chytit. Utíkal, co mu jeho **dřevěné nohy stačily**. Když se konečně dostal ze začarovaného lesa, uši i ocas mu hned zmizely. Pinocchio však nepřestával běžet. Báł se jako nikdy předtím, ale chtěl zjistit, jestli ho muži ještě stále pronásledují, a tak na chvíli zastavil a ohlédl se.

V té chvíli si všiml, že stojí na rozhraní moře a pevniny. Nebyl daleko od přístavu ani od města. Když uslyšel za sebou hlasy a kroky, neotálel a **skočil do vody**. Chvíli plaval, a protože byl vyrobený ze dřeva, snadno se udržel nad vodní hladinou. Z ničeho nic se však před ním ocitla velryba. Viděl zejména obrovská ústa, ze kterých už nedokázal vyplavat. Ham, zhltna ho jako malinu. Spadl až do jejího břicha, kde k velkému překvapení spatřil chudáka Geppetta.

Ten se do velryby dostal při hledání svého jediného syna, který se dlouho nevracel ze školy. Když už prohledal pevninu, řekl si, že to zkusí na moři. A tam narazil na tuto obludu.

„Tatínku? Jsi to ty?“ skočil Geppettovi kolem krku.

„Co tu děláš, Pinocchio? Kde jsi byl?“ ptal se Geppetto, zatímco pevně objímal chlapce.

„Když jsem ráno kráčel do školy, kdosi mě zatahal za ruku a vzal pryč. Nemohl jsem nic dělat,“ začal lhát Pinocchio, ale ještě to ani nestihl doříct a

jeho nos se najednou **pořádně prodloužil**. Nevěděl, co se děje, a tak lhal dál. „Později zjistili, že jsem ze dřeva, a rozhodli se mě hodit do vody,“ dokončil a jeho nos ještě **víc narostl**. Vyděšeně se za něj chytil oběma rukama.

„Jsi si jistý, že to **skutečně bylo takto?**“ nevěřicně se ho zeptal Geppetto.

„Ano, bylo,“ opět zalhal Pinocchio. Avšak nos opět rostl a už byl tak dlouhý, že kvůli němu ani pořádně neviděl.

Jakýsi hlas v hlavě mu našeptával, že lhát se nemá. A tak Geppettovi vyprávěl všechno tak, jak se to skutečně stalo. Hodně se za svoje chování styděl, ale věděl, že musí říct pravdu. A skutečně se měl za co stydět! Jak se Pinocchio po pravdě ke všemu přiznal, nosík se mu **opět zmenšil**. Teď ale museli vymyslet, jak se dostanou z břicha velryby. Kolem sebe viděli vraky starých lodí a různé ztracené předměty, které už velryba sežrala. Pinocchia napadla **skvělá myšlenka**.

„Tatínku, co kdybychom založili oheň? Kouř by rozdráždil velrybu, takže by potom musela kýchnout. A to by byla naše cesta ven,“ navrhl potěšeně.

„Doufejme, že to vyjde, synku. Nu, vzhůru do práce,“ prohlásil Geppetto.

Jak Pinocchio řekl, tak se také stalo. Založili oheň, **velryba kýchla** a vystřelila je až na břeh. Otec se synem se objali a měli radost z toho, že měli obrovské štěstí a dostali se opět na svobodu.

Večer se v jejich domku objevila víla a zajímala se, jak se Pinocchioví dařilo.

„Ne moc dobře, nechal jsem se zlákat. Nerozeznal jsem, co je správné, a **lhal jsem**,“ řekl Pinocchio dívaje se smutně do země. Myslel si, že ho víla znovu promění v něnou loutku.

„Je to tak, Pinocchio, udělal jsi věci, které nebyly správné. Ale teď jsi tady, živý a zdravý. Chvilí to trvalo, než jsi zjistil, co je správné. Byl jsi odvážný a upřímný. Přišel jsi na to, že lež není cesta, po které se chceš vydat, že?“ ptala se víla.

„Ne, není. Prosím, neproměňujte mě zpět ve dřevo,“ prosil zklamaný chlapec.

„Neboj se. Celý život se učíme rozeznávat dobro a zlo. Dnes jsi zjistil, že svět není dokonalý, a tak jsi se stal skutečnou lidskou bytostí,“ řekla víla a namířila svůj kouzelný **proutek na Pinocchia**, který se rázem proměnil ve skutečného chlapce z masa a kostí.

Pinocchio se z vlastních chyb poučil. Věděl, že nemůže věřit každému, koho potká, a Geppetto byl tak šťastný, že ani nevěděl, jak má víle poděkovat. Splnil se mu jeho největší sen - **měl syna, Pinocchia**.